

Signal for lyset, rummet, vejret
af forfatteren Peter Seeberg

På en højslette nord for Thisted by har Viborg Amtsråd ladet rejse en lang nord-syd-orienteret skolebygning i grå beton og med rustrøde jerntage. Bygningen er anbragt ved plateauets vestlige rand, hvor terrænet falder ud mod det endeløse åbne land: marker, skove, klitter, hav. Bygningen er fremtrædende uden at dominere og kunne godt indpasses i en gruppe af meget ældre bygninger, der også gerne lagde sig i et landskabs overgange: cisterciensernes limfjords- og nordsøklostre.

Foran bygningens gavlinggang mod syd fanges man af tegnene på muren: nederst en rødlig, skæv og lidt snegledrejet pyramide af omhyggelig udformning, skråt ovenfor, op mod gavlens tinde et knippe af blå, grå og brune linjer, der falder og knækker ud af det rum, som de stimer udaf over bygningen. Interessesfeltet mellem linjeknipet og pyramiden tiltager, da der fra een af bygningens østlige sidegårde rager en farvet vifte af signaler op, som nødvendiggør en lille spadseretur rundt om bygningens første hjørne.

I første gård er nu rejst dels en mast af sammenboltede, farvede brædder endende i den før øjnede top, dels bag denne en portal af farvede brædder, som man må bøje hovedet for at gå igennem. Mellem disse to objekter ligger en spids rusten pyramide.

Det kræver nu blot fornyet nysgerrighed at bevæge sig den lille tur til næste gård. Her er rejst en betonmur af form som en omvendt lav portal. Skyagtige former i rosa og blå farver dens overflade og som partner har den en aflang skæv stenpyramide, lav, hvilende og måske ond.

I sidste gård er udspændt et bardunnet af tykke wirer og tyndere tråde farvet fra gråt og blå til sort: næsten alle himlens farver. Nettet er fastgjort til svære jernringe og til en ankeragtig betonklods. Fra dette rige, altid tænksomt udformede netværk går en streng ind til bygningens fællesrum, hvor den i form af en wireende omsurret af sorte strenge svipper over hovederne af de kaffedrikkende.

Kunstneren Kasper Heiberg har selv ved et par lejligheder forklaret, hvad han har villet udsige med dette til de mindste detaljer nøje bestemte rumkunstværk. Trods sin høje grad af fri abstraktion kunne det friste een og anden til at sammenstykke enkelte indtryk til en lidt trykket mening, der er lidt dragestil i masten i første gård, den svippende wire i kafeteriet kunne være dragens hale og de brudte linjer på gavlen dragens ild, men sådanne pressede fortolkninger ender i meningsløshed. Kunstværket henviser ikke til en mening, det peger på det, der er, ved selv at være til stede.

Sammenhængen i værket ligger ikke blot i sammenhængen i dets udtryksmidler trods materialeforskellene: gentagelsen af pyramidemotivet, gentagelsen af det leddelte og opdelte, farvernes vejrblegede karakter, men i den måde disse udtryksmidler er anvendt på: altid præcis, så det dirrer, men herudover altid med en tilføjelse og endnu een, atter præcis, men som samtidig siger: sådan kan det også være.

En anden udtryksmæssig detalje er den delvise overmaling, hvor den sidste farve næsten udvisker den første, men de er der dog stadig begge to, som en munter underfundighed, men også som et tegn for den ikke fuldførte ombestemmelse, som tiden styrer igennem.

Endelig uviljen til at lukke sig til klassisk fuldkommen form, som dette altid lidt fra hinanden rykkede kunstværk erhverver sig i forbindelse med et andet plan: spejlingen i bygningens glasflader.

Kasper Heibergs værk meddeler sig med det enkle og uudtømmelige. Dets kun tilsyneladende skrøbelighed har en rigdom af associationer indflettet i sin orfinede udarbejdelse, men dets sluttelige virkning på sindet er befriende og vederkvægende ved at pege på lyset, vejret, rummet, som vi straks skal vende blikket mod. Mon ikke?